

Full diocesà

18 de maig del 2025

p4 — Montserrat centra la jornada de primavera de l'ISCRVic

p5 — Inaugurada la restauració del campanar de Calaf

Lleó XIV és
el nou Sant
Pare!

«Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres»

Diumenge V de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pau i Bernabé se'n tornaren a Listra, a Iconi i a Antioquia. Confortaven els convertits de nou i els exhortaven que es mantinguessin fidels a la fe. Els recordaven que per entrar al regne de Déu hem de passar per moltes tribulacions. Ordenaren preveres en cadascuna de les comunitats, i amb pregàries i dejunis els encomanaren al Senyor, en qui havien cregut. Continuaren el seu viatge a través de Pisídia i arribaren a Pamfília. Després d'anunciar a Perga la paraula, baixaren a Atàlia, i d'allà se'n tornaren per mar a Antioquia, des d'on la comunitat els havia confiat a la gràcia de Déu perquè duguessin a terme l'obra que acabaven d'acomplir. Així que arribaren, reuniren la comunitat per anunciar-los tot el que Déu havia fet junt amb ells, i que Déu havia obert les portes de la fe als qui no són jueus. (14,21b-27)

Salm responsorial

Beneiré el vostre nom per sempre, Déu meu i rei meu. [144]

Lectura de l'Apocalipsi de sant Joan

Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs, i vaig sentir cap a l'indret del tron una veu forta que cridava: «És el tabernacle on Déu es trobarà amb els homes. Viurà amb ells, ells seran el seu poble i el seu Déu serà Déu-que-és-amb-ells. Els eixugarà totes les llàgrimes dels ulls i no existirà més la mort, ni dol, ni crits, ni penes. Les coses d'abans han passat.» Llavors el qui seia al tron afirmà: «Jo faré que tot sigui nou.» (21,1-5a)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

Quan Judes va ser fora del cenacle, Jesús digué: «Ara el Fill de l'home és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix, i el glorificarà ben aviat.

»Fillets, és per poc temps que encara estic amb vosaltres. Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als al-

tres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus.» (13,31-33a.34-35)

«Jo, Joan, vaig veure un cel nou i una terra nova. El cel i la terra d'abans havien desaparegut, i de mar ja no n'hi havia. Llavors vaig veure baixar del cel, venint de Déu, la ciutat santa, la nova Jerusalem, abillada com una núvia que s'engalana per al seu espòs»

«Els estimà fins a l'extrem»

Andrey Castrillón, prev.

En la intimitat del cenacle, quan la nit ja ha deixat enrere l'ombra de la traïció, Jesús parla als deixebles amb la solemnitat d'un comiat que no és un final, sinó un punt de partença. Les seves paraules manifesten el batec més profund del seu cor: ha arribat l'hora de la seva glorificació, en què l'amor es farà ofrena a la creu. Dins aquest moment de revelació, els deixa un llegat que perdura més enllà del temps: el manament de l'amor. Més que un precepte fred o una norma imposada, és l'expressió d'una manera de viure. Un amor que neix de l'experiència viva de Jesús, que es dona sense mesura, que no calcula, que arriba fins al final —«eis telós» (Jn 13,1). Aquest és l'amor que dona sentit a la vida cristiana. Jesús no parla d'un amor condicionat per sentiments passatgers o per afinitats escollides. La seva crida és a un amor que esdevé donació radical, lliurat fins a l'últim alè. Més que un gest o un propòsit, és la força que transforma l'existència i ens obre als altres. La seva manera d'estimar no cerca recompensa, sinó que es plenifica en l'entrega sincera i desinteressada. Les paraules de Jesús, nascudes en la vigília de la creu, ressonen amb llum pasqual. Quan els primers cristians es preguntaven com reconèixer la presència del Ressuscitat, trobaven la resposta en l'amor dels uns pels altres. Aquesta és encara la gran evidència de la fe: una comunitat que estima és una comunitat que revela el Crist viu. En un món que sovint ens empeny cap a l'individualisme, l'Església ha de ser signe d'aquesta vida nova. Que cada gest nostre sigui testimoni del que ens uneix. Que, en veure'ns, el món pugui dir amb veritat: «Mireu com s'estimen» (Tertul·lià, *Apologeticum*, 39).

La imatge

El comiat de Jesús: s'inicia la seva absència física envers els deixebles en el temps que arriba. Fins ara Jesús els acompanyava, els ensenyava, els defensava, el sentien prop seu. Comença una època nova, com ara la nostra. És l'hora d'un manament nou, distintiu per a la nova humanitat. Allò que Jesús ha fet que és obra de salvació. Que ho faci cada cristià sense límits envers els altres.

L'abraçada (1900). Pablo Picasso

Agenda

Lit. hores: Setmana I

19 dilluns

—Sant Francesc Coll, dominic fund.
Ac 14,5-18 / Salm 113B /
Jo 14,21-26

20 dimarts

—Santa Basilissa, vg.
Ac 14,19-28 / Salm 144 /
Jo 14,27-31a

21 dimecres

—Santa Virgina, vídua
—Santa Gisela, mr.
—Sant Secundí, mr.
Ac 15,1-6 / Salm 121 / Jo 15,1-8

22 dijous

—Santa Joaquina de Vedruna, fund.
—Santa Rita de Càssia, agustina
Ac 15,7-21 / Salm 95 / Jo 15,9-11

23 divendres

—Sant Guibert
Ac 15,22-31 / Salm 56 / Jo 15,12-17

24 dissabte

Mare de Déu, Maria Auxiliadora
Ac 16,1-10 / Salm 99 / Jo 15,18-21

25 diumenge VI de Pasqua / Cicle C

—Sant Urba I, papa
—Sant Gregori VII, papa
—Sant Beda el Venerable,
mr. mercedari
Ac 15,1-2.22-29 / Salm 66 /
Ap 21,10-14.22-23 / Jo 14,23-29

Montserrat, mil anys d'història i literatura

Dijous 29 al Seminari de Vic: Jornada de primavera de l'ISCRVic

El monestir de Montserrat celebra enguany el mil·lenari de la seva fundació. A part del sentit espiritual d'aquesta efemèride i del contingut de les celebracions relacionades, exposades ja en anteriors avinenteses, l'ISCRVic vol encara reflexionar sobre la dimensió pròpiament històrica del fet i sobre un dels aspectes més vists de la riquesa que Montserrat ha proporcionat a la cultura catalana contemporània: el vessant literari. Guitats per dos professors de l'Institut experts en les matèries respectives, l'aprofundiment en la història del monestir i la seva capacitat de fecundar la imaginació dels escriptors, tenim l'oportunitat

de continuar festejant el mil·lenari del monestir on és venerada la patrona principal de Catalunya.

Programa de la jornada: dijous 29 de maig al Seminari de Vic
18.00 h. Parlaments inaugurals

18.15 h. Montserrat, un monestir mil·lenari. Marc Sureda i Jubany, director de l'ISCRVic

19.15 h. Descans

19.30 h. Montserrat en la literatura. Francesc Codina i Valls, professor de l'ISCRVic i emèrit de la UVic-UCC

20.30 h. Cloenda

Inscripció obligatòria gratuïta a: secretaria@iscrvic.org

Catalonia sacra: les marededeus gòtiques dels Prats de Rei

Catalonia Sacra proposa per al dissabte 24 de maig una visita guiada per conèixer les dues talles d'escultura gòtica mariana que conserva la històrica vila dels Prats de Rei (Anoia). L'activitat, guiada per la historiadora de l'art Marta Crispí, permetrà de conèixer les verges medievals que es conserven al santuari de la Mare de Déu del Portal i a l'església parroquial de Santa Maria. L'activitat té un preu de 9 euros i la inscripció s'ha de fer en línia (www.catsacra.com/event/marededeus-gotiques-prats-de-rei).

Aquestes dues joies gòtiques, malgrat ser coetànies, presenten contrastos fascinant en materials, postures i estil que les converteixen en testimonis excepcionals de la diversitat de l'escultura mariana medieval catalana. La seva presència en un mateix municipi ofereix als visitants una oportunitat única per a apreciar diferents interpretacions artístiques de la devoció mariana en l'art català d'aquella època.

Acaben les obres de restauració del campanar de Calaf

Redacció

El projecte de restauració de l'emblemàtic campanar, bé d'interès local i general, han durat tres anys i han costat 300.000 euros.

La parròquia de Sant Jaume de Calaf va celebrar el diumenge 11 de maig l'acte d'inauguració, amb una missa solmene i diferents activitats, amb un èxit total de públic.

Després de tres anys, les obres de restauració del campanar de Calaf, símbol indiscutible del poble, han acabat i, el diumenge 11 de maig, la parròquia de Sant Jaume va celebrar l'acte d'inauguració del cloquer restaurat, amb una missa solemne presidida pel bisbe Romà i diverses activitats festives i culturals.

Des de l'any 2022 el campanar de Calaf ha estat objecte d'una important obra de restauració. Amb els seus gairebé 57 metres d'alçada, és el més alt de la comarca i un dels cinc més alts de Catalunya; a més, està declarat bé cultural d'interès local i bé cultural d'interès nacional (BCIN), per formar part del conjunt de la plaça Gran de Calaf, declarada BCIN l'any 2003.

L'any 2016 es començaren a detectar desprendiments de fragments de pedres de l'edifici, degut a la pedra sorrenca amb què va ser construït. Per això, l'any 2022 es va iniciar una primera

fase de rehabilitació consistent en l'arranjament de les façanes i contraforts de l'església, seguida de la restauració de la torre del cloquer, que ha estat la darrera part de la intervenció.

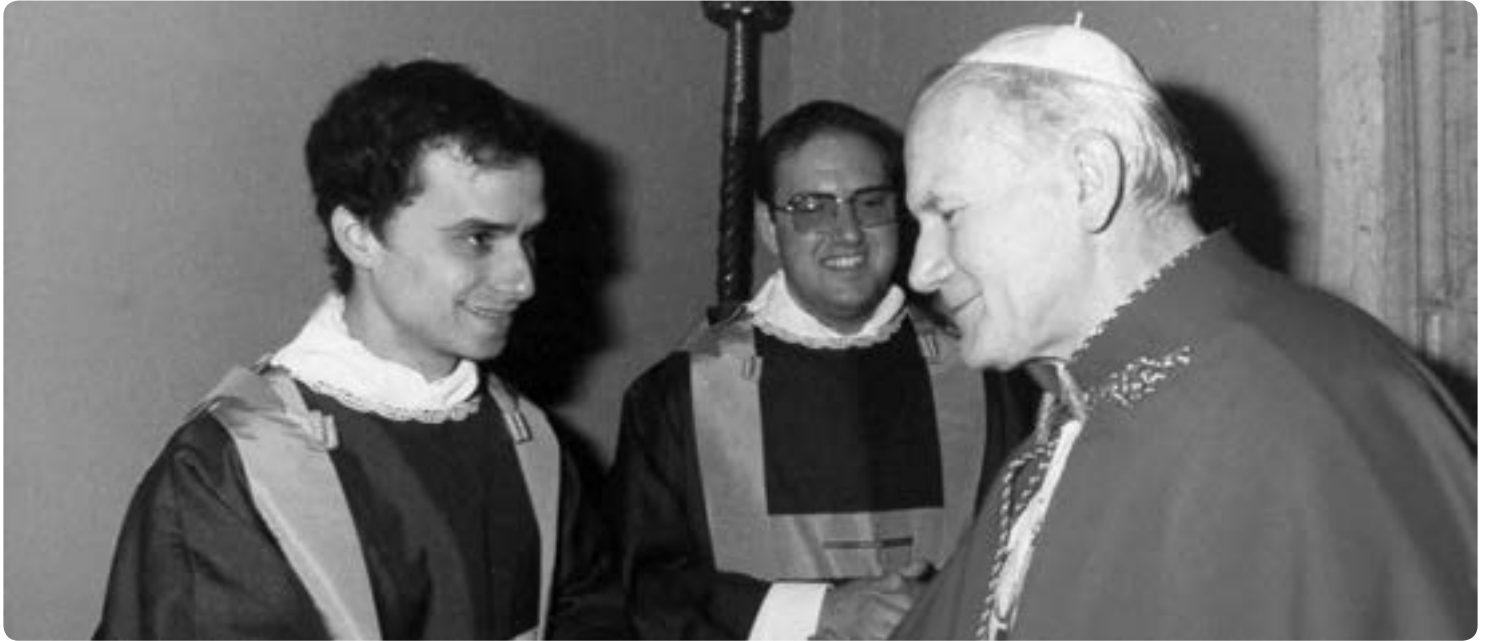
Les obres de restauració han costat un total de 300.000 euros i han comptat amb subvencions de la Diputació de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i el bisbat de Vic. A més, la parròquia de Sant Jaume ha assumit 45.000 euros de les despeses de rehabilitació, gràcies a la campanya «Marató del campanar», en què han col·laborat moltes empreses, entitats i gent anònima del poble de Calaf.

Mn. Enric Garcia, rector de la parròquia, ha afirmat: «Estic molt agraït al poble de Calaf per tota la implicació i col·laboració des de l'inici. Mai no m'hauria imaginat la mobilització que hem aconseguit; ha estat un èxit de tot el poble. Tothom ha intentat posar-hi el seu gra de sorra i només tinc paraules d'agraïment i emoció. La Comissió del Campanar també ha fet molt bona feina; sense ells no ho hauríem aconseguit.»

Entre altres personalitats, l'acte de diumenge va comptar amb l'assistència de l'alcaldeessa del poble, Montse Mases; el director del Patrimoni Cultural de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Borràs, i la subdirectora general de Patrimoni Arquitectònic, Arqueològic i Paleontològic, Marina Miquel.

Robert Francis Prevost, perfil biogràfic del nou Papa

Religiós agustí nascut a Chicago que ha viscut 40 anys al Perú com a missioner i després de bisbe

Primer papa agustí, és el segon pontífex del continent americà, després de Francesc; però, a diferència de Bergoglio, el nord-americà Robert Francis Prevost, de seixanta-nou anys, és originari d'Amèrica del Nord.

De fet, el nou bisbe de Roma neix el 14 de setembre de 1955 a Chicago (Illinois - EUA), fill de Louis Marius Prevost, d'ascendència francesa i italiana, i de Mildred Martínez, d'ascendència espanyola. Té dos germans, Louis Martin i John Joseph.

Passa la seva infància i adolescència amb la seva família i estudia primer al Seminari Menor dels Pares Agustins i després en la Universitat de Villanova, Pennsylvania, on es llicencia en matemàtiques i estudia filosofia en 1977. L'1 de setembre d'aquest mateix any ingressa en el noviciat de l'Orde de Sant Agustí (OSSA) de St. Louis, a la província de Nostra Senyo-

ra del Bon Consell de Chicago, i fa la seva primera professió el 2 de setembre de 1978. El 29 d'agost de 1981 emet els vots solemnes.

Rep la seva formació a la Catholic Theological Union de Chicago, on es llicencia en teologia. I a vint-i-set anys és enviat pels seus superiors a Roma per a estudiar dret canònic a la Pontifícia Universitat de Sant Tomàs d'Aquino (Angelicum). A Roma és ordenat sacerdot el 19 de juny de 1982 en el Col·legi Agustinià de Santa Mònica per Mons. Jean Jadot, pro-president del Pontifici Consell per als No Cristians, avui dicasteri per al Diàleg Interreligiós.

Prevost es llicencia en 1984, i l'any següent, mentre prepara la tesi doctoral, és enviat a la missió agustina de Chulucanas, Piura, Perú (1985-1986). En 1987 defensa la tesi doctoral sobre «El paper del prior local de l'Orde de Sant Agustí»

i és nomenat director de Vocacions i director de Missions de la província agustina «Mare del Bon Consell» a Olympia Fields, Illinois (EUA).

L'any següent es va incorporar a la missió de Trujillo, també al Perú, com a director del projecte de formació comuna

Lleó XIV
té un perfil
cosmopolita
i una llarga
trajectòria
de servei

7 —miscel·lània

per als aspirants agustins dels vicariats de Chulucanas, Iquitos i Apurímac.

En l'espai d'onze anys exerceix els càrrecs de prior de la comunitat (1988-1992), director de formació (1988-1998) i professor de professors (1992-1998) i, a l'arxidiòcesi de Trujillo, de vicari judicial (1989-1998) i professor de dret canònic, patristica i moral al Seminari Major. Paral·lelament, se li confia l'atenció pastoral de Nostra Senyora Mare de l'Església, més tard parròquia amb el títol de Santa Rita (1988-1999), a la perifèria pobra de la ciutat, i és administrador parroquial de Nostra Senyora de Montserrat de 1992 a 1999.

En 1999 és escollit prior de la província agustina «Mare del Bon Consell» de Chicago, i dos anys i mig després, en el capítol general de l'Orde de Sant Agustí, els seus germans l'elegeixen prior general, confirmant-lo en el 2007 per a un segon mandat.

A l'octubre del 2013 torna a la seva província agustina, a Chicago, i és director de formació del convent de Sant Agustí, primer conseller i vicari provincial; càrrecs que exerceix fins que el papa Francesc el nomena, el 3 de novembre del 2014, administrador apostòlic de la diòcesi peruana de Chiclayo, elevant-lo a la dignitat episcopal com a bisbe titular de Sufar. Ingressa a la diòcesi el 7 de novembre, en presència del nunci apostòlic James Patrick Green, que l'ordena bisbe poc més d'un mes després, el 12 de desembre, festa de Nostra Senyora de Guadalupe, a la catedral de Santa Maria.

El seu lema episcopal és «In Illo unum», paraules que sant Agustí pronuncia en un sermó, l'Exposició sobre el Salm 127, per a explicar que, «en-

cara que els cristians som molts, en l'únic Crist som u».

El 26 de setembre del 2015 va ser nomenat bisbe de Chiclayo pel pontífex argentí i el març de 2018 fou elegit vicepresident segon de la Conferència Episcopal Peruana, dins la qual també fou membre del Consell Econòmic i president de la Comissió de Cultura i Educació.

Francesc el nomena membre de la Congregació per al Clergat el 13 de juliol de 2019 i, l'any següent, membre de la Congregació per als Bisbes (21 de novembre).

Mentrestant, el 15 d'abril del 2020, arriba el nomenament papal també com a administrador apostòlic de la diòcesi peruana de Callao.

El 30 de gener del 2023, el Papa el crida a Roma com a prefecte del Di-

casteri per als Bisbes i president de la Pontifícia Comissió per a l'Amèrica Llatina, promovent-ho a arquebisbe. I en el consistori del 30 de setembre del mateix any el crea cardenal, assignant-li el diaconat de Santa Mònica. Prevost en va prendre possessió el 28 de gener del 2024 i, al capdavant del dicasteri, participà en els últims viatges apostòlics del papa Francesc i en la primera i segona sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes sobre la Sinodalitat.

Finalment, el 6 de febrer d'enguany, va ser promogut a l'orde dels bisbes pel pontífex argentí, obtenint el títol de l'església suburbicària d'Albano.

Durant l'última hospitalització del seu predecessor en el policlínic Gemelli, Prevost va presidir el rosari per la salut de Francesc el 3 de març a la plaça de Sant Pere.

Lleó XIV

Romà Casanova, bisbe de Vic

Després de la mort del papa Francesc i el consegüent conclave, els cardenals electors han escollit el cardenal Robert Francis Prevost Martínez com a successor de l'apòstol Pere a la seu de Roma. El nom que ha escollit el nou Sant Pare és el de Lleó, essent el catorzè que duu aquest nom en la llista dels papes al llarg de la història. Nosaltres, com a Església de Vic, l'acollim en qualitat de pastor de l'Església universal. La comunió amb ell ens és una necessitat per a formar part del ramat de Crist, l'únic i bon Pastor. I, al mateix temps, és un goig, perquè la comunió amb ell ens uneix a qui és el «dolç Crist a la terra». El nostre acolliment, doncs, reclama que estiguem atents als seus ensenyaments i a les seves disposicions. No oblidem que el Sant Pare és el principi visible de la unitat de l'Església.

El ministeri petrí té la seva arrel en l'amor a Crist i a la seva Església i, en ella, a tota la humanitat

Per tot això, de nosaltres sorgeix l'agraïment al Senyor perquè ens ha concedit un pastor segons el seu cor. Lleó XIV ha accedit al soli pontifici, cridat per Déu, per mitjà del vot dels cardenals, per a convertir-se en el «Servent dels servents de Déu». En el seu cor hi ha de dur tot el poble de Déu i tot el món, amb els seus goigs i esperances, plors i angoixes (cf. GS, 1). Ha esdevingut bisbe de Roma portant el bagatge de deixeble de Crist i servidor de la humanitat en les diverses etapes de la seva vida: religiós agustí, superior general del seu orde, bisbe de Chiclayo al Perú, prefecte del Dicasteri per als Bisbes. En ell ha pres relleu el seu servei com a missioner, deixant, sempre segons l'obediència deguda, el seu país, els Estats Units d'Amèrica, arrelant allà on la providència l'ha dut, fins al

punt de tenir també la nacionalitat peruana. En tots els serveis desenvolupats s'ha mostrat sempre com a home de fe provada, proper a la gent i amb paraules i fets clars i profètics en defensa dels més necessitats.

En les primeres paraules com a Papa va fer present la seva condició de religiós agustí recordant aquella afirmació del sant de Tagaste: «Amb vosaltres soc cristià, per a vosaltres soc bisbe.» Amb això expressava el seu desig de ser sempre servidor de la comunió i la pau de l'Església, per tal que tots els cristians siguem davant de tot-hom testimonis de la unitat i de la pau tan necessàries en aquests moments de la història. Seguint també el mestratge agustinianà, és bo que recordem que el bisbe d'Hipona, en un dels seus sermons, comentant el text de Jn 21, afirma que el que Simó-Pere rep és *officium amoris*. Certament, el ministeri petrí té la seva arrel en l'amor a Crist i a la seva Església i, en ella, a tota la humanitat, des de la certesa que el «mal no prevaldrà», sinó l'amor de Déu. Nosaltres l'hem d'acompanyar amb la pregària per la seva persona i el seu ministeri.

